

Gençlik Ve Spor Bayramı

– safdeha · 18 Mayıs 2017

Görsel medyanın gücü şüphesi tartışılmaz. Bunu bilen her düşünce ve fikir yayıcıları, yaptırdıkları film ve izlettirdikleri senaryo ile fikirlerini türlü cambazlıklar ile gösterime sunuyor ve aleni söylendiğinde kavgalara, savaşlara sebep olacak bu akımları izleyene sempatik olarak sevdiliyor.

1970li yılların rahmetli Kemal Sunal filmlerinde, kendisine filmin kahramanı olarak Şaban isminin verilmesi gibi. Şaban ayı, Ramazanın müjdecisi ve rahmet ayıdır. Şaban'ın film içindeki sakarlıkları güzelce mizah ediliyor ve izleyeni güldürüyor. Ne yazık ki, hala da izlenmeye devam ediyor. Çünkü Türk sinemasında hala bu mizahın alternatifi yok. Sonuçta, insanlar çocuklarına bu ismi koymuyorlar artık. Neredeyse, toplum şuurunda rahmet ayı değerlerini yitirdi... Şaban deyince, inek Şaban geliyor akla, maalesef! Yine bu filmlerde rahmetli Kemal Sunal, Saffet ismi ile görülüyor. Saffet, temiz, pak, pırıl pırıl demek. Ama filmlerde, aptal rolünde, bir türlü iki yakası bir araya gelmeyen kişi oluveriyor. Bu isim yüzünden üzülen söyleyeyim, etrafımdaki insanlardan anlamsız birçok espriye ve sataşmaya bizzat maruz kaldım. İnsanlar, eğer sevmiyorsa veya düşman ise, köpeklerine veriyorlar sevmedikleri isimleri, insanlara değil... Kaldı ki, toplumsal etkileri ve güzellikleri tartışılmaz değerleri, bu tür filmlerde izleyici ile karşı karşıya getirmek hoş olmasa gerek.

O yıllarda çevrilen, Cüneyt Arkın ile ünlenen, Kara Murat gibi filmlerde, lanse edilen yenilmez kahraman kişinin adı ise, aileler tarafından büyük bir istekle konuldu. Filmlerin etkileri tartışılmaz. Çocuk, verilmek istene mesajla, hem tarihini seviyor ve hem de o kişiliğe sahip olacak bir ideoloji içinde büyüyor. Bunun kime ne zararı var ki... Özellikle şu günlerde gösterimde olan, tarihi canlandıran, Diriliş, Payitaht gibi dizilerdeki kahramanlar, çocuklar tarafından seviliyor, yaptıkları taklit ediliyor, kendi aralarında bir oyuna ve piyese dönüşüyor. Bu gibi dizilerin ise, olumsuz bir yanını nasıl bulur da tartışabiliriz ki... Bunu yapan ve vesile olanları kutluyorum ve teşekkür ediyorum.

Çocuklar kitap okumayı sevmiyorlar... Bunun temel nedeni, görsel medya oyuncakların dayanılmaz cazibesidir. Görsel bir oyunun güzelliği, kendince kuralları içinde iyi bir sonucu elde etme güdüsü vermesi ve başarı kazanması ile alışkanlık haline getiriyor. Kafasında düşünüp hayal edeceği kahraman yerine, var olan seçtiği kahraman ile istediğini gerçekleştiriyor, görsel olarak. Oysa kitaplarda ne resim var, ne de hareket... Okudukça kendi hayalleri ile şekillenen kişileri, yazarın seçtiği hedeflere kilitliyor. Bu da, düşünce ekseninde tembelleşen beyin için zor ve sıkıcı geliyor. Çocukların kahramanlarını kendi üretmesi amaçlanmaktadır kitaplarda, beyin loblarını açmaya yöneltmektedir, çok da iyi niyetli ve bilimsel bir gelişimdir bu amaç beyinde ama kendi çocuğum dâhil bütün çocuklarda bu okuma alışkanlığı maalesef bulunmamaktadır. Çocukların ellerinde tahtadan kılıçlar, balonlar, uçurtmalar nerdeyse tarih olmak üzere... Çocukların ellerinde artık, lap top, ipad, cep telefonun gibi görsel medya oyuncakları var. Bir zamanlar televizyon ve radyo cihazlarının alınmasına karşı çıkan ve bunu inancın yitirilmesi gibi

yorumlayan neslin direnişinin kırılması ve sonucunda onların çocukları ise bilinç altına yerleştirdikleri isyanlarını, evlilik programları, survivor gibi kişiye hiçbir şey kazandırmayan izlenimlere teslim edilen bir sonucun ortaya çıkarması gibi, çocuklara sakın bu oyunları oynamayın diyen ebeveynlerin çocukları da, Play Station gibi oyunların oynandığı kafelere teslim ediyorlar. Teknoloji kaçınılmaz ve çocuklar bunu kullanmalıdır. Ancak, filmlerde ve dizlerde ki toplumu istediği amaca göre yönlendiren kişiler, bu tür oyuncaklarla da çocukları içinde hırsızlığın, arsızlığın, bencilliğin, her türlü hile ile kazanılan başarının amaçlandığı oyunlar ile farkında olmadan bozulan bir neslin doğmasına sebep oluyorlar.

Gönlüm istiyor ki, medya oyuncakları ve eğlencelerini hazırlayan kişilerin iyi niyetli olmalarıdır. Bir yazılımcı olmak, bir iyi yazan senarist olmak gerekiyor ama milli olmak şartıyla. Bu tür senaryoların kendi geleneklerimizi koruyacak hassasiyetler içinde biçimlenmesi olmazsa olmaz ve şarttır. Nasıl devlet, hayvancılıkta, zeytin gibi ürünlerin yetiştirilmesinde çiftçiye teşvik veriyorsa, milli değerlerimizi ayakta tutacak filmlerin yapılması, oyunların yazılması içinde teşvik verilmesi, yapılan yarışmalar ve verilen ödüllerle kişileri bu yöne kanalize edilmesinin gerektiği kanaatindeyim.

Sonuçta açlığa çare bulunur ama ruhsal açlığın verdiği tahribata asla çare bulunamaz. Bu vesile ile 19 Mayıs Gençlik ve Spor bayramını tebrik ediyorum. Ruhsal sağlığı korunmuş, kendisine verilen burslara ve teşviklere doymuş, tarihini bilen, gelenek ve göreneklerini koruyan; dindar ve sağlıklı bir nesille yakalayacağımız gelecek müreffeh günleri Rabbim nasip eylesin inşallah.

Saffet Kuramaz